

Bitwa nad Sommą

Żołnierze irlandzcy w I Wojnie Światowej

Żołnierze irlandzcy w Bitwie nad Sommą

Bitwa nad Sommą, której 90-tą rocznicę obchodzimy w tym roku, rozpoczęła się 1 lipca 1916 roku, po ośmiodniowym ostrzale artyleryjskim linii niemieckich. Pomimo 60 000 ofiar w pierwszym dniu, siły brytyjskie nie posunęły się wcale do przodu i bitwa trwała do listopada, kiedy to nastąpiła zmiana pogody. Ogólna liczba ofiar tej bitwie przekroczyła milion. Wśród nich 3,500 Irlandczyków z różnych stron Zielonej Wyspy. By jednak zrozumieć w pełni, i oddać znaczenie tego, co stało się nad Sommą, należy spojrzeć na szerszy kontekst I Wojny Światowej i jej wpływ na Irlandię oraz na Irlandczyków biorących w niej udział.

Żołnierze irlandzcy w I Wojnie Światowej

Kiedy bośniacki Serb Gavrilo Princip oddał strzały, które śmiertelnie raniły następcę tronu austriackiego arcyksięcia Ferdynanda i jego żonę podczas wizyty państwowej w Sarajewie w czerwcu 1914 roku, wydarzenia te dały początek łańcuchowi zdarzeń, które bezpośrednio wpłynęły na naród irlandzki ze wszystkich zakątków Irlandii, a także na tych Irlandczyków, którzy mieszkali w Wielkiej Brytanii, Australii, Nowej Zelandii, Kanadzie i Stanach Zjednoczonych. Zmieniony został bieg historii Irlandii, prowadząc do pojawienia się sił, które wciąż wpływają na dzisiejsze życie polityczne. Głębsza świadomość irlandzkiego aspektu I Wojny Światowej pomogła zaprząć te siły do wspólnych starań poprzez umożliwienie ludziom z dwóch głównych tradycji politycznych spotkanie na wspólnym gruncie.

Irlandia w momencie wybuchu I Wojny Światowej

Do roku 1914, wysiłki polityczne zmierzające ku przywróceniu jakiejś formy autonomii na Wyspie zdawały się przynosić wymierne rezultaty wraz z uchwaleniem Ustawy o Rządach Krajowych w Westminsterze. Wizja utworzenia parlamentu w Dublinie skłoniła opozycję unionistyczną do zorganizowania Ochotniczych Sił Ulsteru i sprowadzenia 24,600 karabinów i 3 milionów sztuk naboju z Niemiec w dniach 24-25 kwietnia w roku 1914. W odpowiedzi Nacjonałści utworzyli organizację pod nazwą Ochotnicy Irlandzcy, które to oddziały także ściągnęły broń z Niemiec do Howth, choć jedynie 900 karabinów i 25,000 sztuk naboju. Te nieformalne

armie prowadziły otwarte ćwiczenia wojskowe w szyku bojowym, z bronią w rękę, a wielu ochotników nosiło własne mundury.

Irlandia ma silne tradycje militarne. Nawet przed odejściem „Dzikich Gęsi” po podpisaniu Pokoju w Limerick, irlandzcy żołnierze wykonywali swój zawód za granicą. Na ostatniej wystawie grafik Albrechta Dürera można było zobaczyć akwarelę pod tytułem „Żołnierze Irlandzcy” z roku 1521. Przez cały wiek XIX armia brytyjska stanowiła wygodną alternatywę dla młodych mężczyzn interesujących się fachem żołnierskim. Kraj podzielony był na rejony poborowe do lokalnych oddziałów, które oferowały regularny żołd, atrakcyjne mundury oraz okazję do podróży za granicę. Inni wstępowali do marynarki brytyjskiej. Emigranci irlandzcy w Stanach Zjednoczonych służyli z wyróżnieniem po obu stronach Wojny Secesyjnej.

Nowe organizacje ochotnicze oraz Irlandzka Armia Obywatelska korzystały z weteranów wojskowych z powodu ich wiedzy organizacyjnej i umiejętności szkolenia.

Irlandia idzie na wojnę.

Kiedy Wielka Brytania wypowiedziała wojnę 4 sierpnia 1914 roku w regularnej armii brytyjskiej służyło już około 20 000 Irlandczyków a następne 30 000 było rezerwistami pierwszej kategorii. Cała armia liczyła 247 000 żołnierzy oraz 145 000 byłych żołnierzy rezerwistów. W przeciwieństwie do innych mocarstw europejskich armia brytyjska polegała na ochotnikach, a nie na powszechnej służbie wojskowej. Lord Kitchener, oficer w służbie czynnej, który 5 sierpnia 1914 roku został powołany na stanowisko Sekretarza Wojny, poinformował Rząd, że wojna będzie trwać trzy lata i potrzeba będzie co najmniej milion żołnierzy. Sformowanych zostało 30 nowych dywizji, które przyjęły nazwę Nowe Armie lub Armia Kitchenera. Ochotnicy byli przydzielani do nowych batalionów istniejących już pułków piechoty, którym nadawano kolejne numery. [Do numeru batalionu dodawano słowo „Służba”]. Typowy batalion piechoty liczył 1000 żołnierzy. Po odniesieniu ogromnych strat i spadku liczby ochotników ostatecznie wprowadzono pobór do wojska w styczniu 1916 roku. Nie dotyczył on jednak Irlandii.

Ustawa o Rządach Krajowych otrzymała Królewską Zgodę 18 września 1914 roku, ale jej wykonanie zostało wstrzymane na okres jednego roku lub na okres trwania wojny, po którym to okresie miała zostać poddana rewizji w celu uzyskania akceptacji Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa. W dniu 20 września, przywódca Partii Nacjonalistycznej John Redmond, typowany na stanowisko pierwszego w historii Premiera nowego Parlamentu Irlandzkiego, skierował odezwę do Ochotników Irlandzkich by wstępowali do armii. Irlandzcy żołnierze w Brytyjskich Siłach Ekspedycyjnych już brali udział w walkach we Flandrii. Niemiecka ofensywa przez Belgię, pogłoski o zbrodniach i uchodźcach, oraz nieomalże zakończona sukcesem próba zdobycia Paryża przez Niemców - wszystko to spowodowało bardzo emocjonalną atmosferę. Organizacja odłączyła się od tych, którzy poszli za głosem Redmonda nazywając się Ochotnikami Narodowymi. Około 12 000 z 180 000 zatrzymało tytuł Ochotników Irlandzkich i postawiło sobie za cel zdobycie pełnej

niepodległości dla Irlandii siłą, jeśli taka będzie konieczność. Pokojowe doprowadzenie do Rządów Krajowych znowu stało pod znakiem zapytania z powodu bezradności Rządu wobec dozbrajania się w Irlandii Północnej i publicznej odmowie przez brygadę kawalerii w Curragh egzekwowania Ustawy o Rządach Krajowych, jeśli byłby taki rozkaz.

W pierwszych 12 miesiącach wojny w Irlandii do wojska zgłosiło się około 80 000 ochotników, połowa z nich pochodziła z Ulsteru. W skład Pierwszej Nowej Armii złożonej ze 100 000 żołnierzy, K1, weszła 10-ta Dywizja Irlandzka, sformowana pod koniec sierpnia 1914 roku. Składały się na nią trzy brygady. Jedna miała pułki stacjonujące we wszystkich czterech prowincjach. Druga stacjonowała w Ulsterze, a trzecia miała bazy w pozostałych trzech prowincjach. 16-ta Dywizja Irlandzka Drugiej Nowej Armii została sformowana we wrześniu 1914 roku. Jedna brygada pochodziła z prowincji Ulster. 28 października 1914 roku zostało wydane pozwolenie na sformowanie 36-tej Dywizji Ulsterskiej. Opierała się ona na organizacji i członkach Sił Ochotników Ulsterskich, do których dodano jednostkę artylerii, która stacjonowała w Londynie. W skład tej formacji wchodziłi mężczyźni ze wszystkich dziewięciu hrabstw Ulsteru. Redmond dążył do tego, by zorganizować wszystkie pułki irlandzkie w jedną formację bojową.

Irlandczycy wstępowali również do takich irlandzkich pułków jak Strażnicy Irlandzcy, Irlandczycy Londyńscy, Bataliony Fizylierów z Tyneside z Northumberland oraz I i VIII Pułku Liverpoolskiego Irlandzkich Królów. Wielu wstępowało też do pułków angielskich, szkockich, walijskich, pułków królewskich, artylerii, Królewskiego Korpusu Lotniczego, Korpusu Medycznego, Korpusu Służby Armii oraz Marynarki Królewskiej. Kobiety służyły na linii frontu jako pielęgniarki w Specjalnym Ochotniczym Oddziale Pomocy. Emigranci irlandzcy wstępowali do armii Australii, Nowej Zelandii, Kanady, RPA i Stanów Zjednoczonych.

Ci, którzy szli na front nie mogli sobie wyobrazić jak bardzo zmieni się świat po wojnie. Powody, dla których Irlandczycy zgłaszali się na ochotnika do wojska były tak różne jak sami ochotnicy. Niektórzy z nich zgłaszali się z przymusu ekonomicznego. Inni żywili nadzieję, że służba ramię w ramię przeciwko wspólnemu wrogowi będzie początkiem przyjaźni, które wzniosą się ponad historyczne różnice. Thomas Kettle, były deputowany Partii Nacjonalistycznej okręgu East Tyrole, który służył i zginął jako porucznik VIII Pułku Fizylierów Dublińskich wierzył że:

„Wykorzystana z mądrością, która jest pokłosiem łez i krwi, tragedia, która rozgrywa się w Europie może, i musi być prologiem dwu aktów pojednania, o których marzyli wszyscy mężowie stanu, pojednania protestantów z Ulsteru z Irlandią, i pojednania Irlandii z Wielką Brytanią.”

Ważne wydarzenia I Wojny Światowej z udziałem Irlandczyków

Faktyczne zniknięcie I Wojny Światowej z wersji historii Irlandii, której uczono pierwsze pokolenia nowego, suwerennego państwa irlandzkiego miało taki skutek, że

niewielu zdawało sobie sprawę z prawdziwego zaangażowania Irlandczyków w walkach na jej frontach. Skoncentrowanie się w Irlandii Północnej na doświadczeniach 36-tej Dywizji Ulsterskiej w Bitwie nad Sommą usunęło w cień ofiary poniesione przez narodowców.

Następujące wydarzenia mają szczególne wagę dla Irlandii tworząc tło do dyskusji nad znaczeniem I Wojny Światowej dla współczesnej polityki.

Rok 1914 - Pierwsze bitwy

Brytyjskie Siły Ekspedycyjne weszły do Francji w sierpniu 1914 roku i próbowały zatrzymać niemiecką ofensywę przez Belgię i Północną Francję. W skład Brytyjskich Sił Ekspedycyjnych wchodziły następujące pułki irlandzkie:

Piechota:

I Pułk Strażników Irlandzkich, II Pułk Fizylierów Dublińskich, II Pułk Fizylierów Munsterskich, II Pułk Królewskich Strzelców Irlandzkich, II Pułk Królewskich Fizylierów z Inniskilling, I Pułk Królewskich Fizylierów Irlandzkich, II Pułk Strażników z Connaught, II Irlandzki Pułk Królewski, II Pułk z Leinster

Kawaleria:

IV Królewski Pułk Dragonów Irlandzkich, Konna Południowej Irlandii, VIII Królewski Pułk Huzarów Irlandzkich, V Pułk Królewskich Lansjerów Irlandzkich, Konna Północnej Irlandii

Wielu Irlandczyków służyło w brytyjskich pułkach a w irlandzkich służyli Anglicy, Szkoci i Walijszczy, których przydzielano tam ze względu na ich katolicką wiarę.

Pierwszy strzał oddany przez armię brytyjską w tej wojnie został oddany przez pułkownika E. Thomasa z IV Królewskiego Pułku Dragonów Irlandzkich w dniu 22 sierpnia. Dzień po tym wydarzeniu, porucznik Maurice Dease z Mullingar, który służył w oddziale Królewskich Fizylierów, próbował zatrzymać niemiecką kolumnę ogniem karabinu maszynowego. Poległ w walkach i pośmiertnie został odznaczony Wojennym Krzyżem Wiktorii.

Dobrze wyszkoleni żołnierze służby czynnej toczyli wiele bitew, ale musieli się wycofać w obliczu niemieckiej ofensywy. II Dublińska odniosła pierwsze straty niedaleko Le Cateau a II Munsterska opóźniła postęp sił niemieckich o dzień dzięki ofiarnemu wypadowi na tyły wroga niedaleko Etreux.

Irlandzcy jeńcy wojenni byli więzieni w obozie w Limburgu, gdzie odwiedził ich Sir Roger Casement próbując stworzyć "Brygadę Irlandzką", która nie byłaby częścią sił niemieckich. Mniej niż 60 żołnierzy z 2000 jeńców obecnych w obozie skorzystało z tej oferty.

Niemiecka ofensywa na Paryż została zatrzymana w Bitwie nad Marną. Armie sprzymierzonych nękały Niemców aż obie strony zajęły pozycje w okopach, które rozciągały się na przestrzeni 350 mil od Kanału La Manche aż po Szwajcarię.

Pułki irlandzkie były rozsiane po całym sektorze brytyjskim i rozpoczęły rutynowe zmiany spędzając kilka dni na linii frontu, kilka dni w odwodzie, oraz kilka dni na tyłach odpoczywając. Ta frontowa rutyna przerywana była bitwami pozycyjnymi, w których ginęło wielu irlandzkich żołnierzy.

Niektórzy z żołnierzy irlandzkich brali udział w „Świątecznym” zawieszeniu broni 1914 roku, kiedy to nastąpiło spontaniczne przerwanie przelewu krwi na krótki okres czasu.

1915

GALLIPOLI

Pat na froncie zachodnim skłonił siły alianckie do szukania alternatywnego sposobu pokonania Niemiec. Zajęcie Konstantynopola, dzisiejszego Istambułu, dałoby bezpośrednie połączenie ze sprzymierzeńcami ze wschodu, Rosją, i umożliwiłoby podjęcie udanej kampanii na froncie wschodnim. Próba brytyjskiej marynarki wpłynięcia przez cieśninę Dardaneelską w dniu 18 marca skończyła się stratą kilkunastu statków. Pomimo ostrzeżenia, jakie ta nieudana akcja dała Turkom, oddziały brytyjskie i francuskie 25 kwietnia podjęły próbę inwazji na lądzie. Lądowanie nastąpiło w sześciu miejscach, ale obrona turecka zatrzymała je na plaży. Druga próba nastąpiła 6 sierpnia przy Zatoce Suvla, ale i ona zakończyła się niepowodzeniem. Porzucono w końcu plany kampanii i ostatnie wojska zostały wycofane w styczniu 1916 roku. Churchill, który był jej autorem, musiał podać się do dymisji. W efekcie stracił mandat w Izbie Gmin i musiał czekać na wybuch II Wojny Światowej by powrócić do władzy.

I Batalion Królewskich Fizylierów Dublińskich, Munsterskich i z Inniskilling brały udział w lądowaniu 25 kwietnia przy Przylądku Helles, który był doskonałym miejscem obronnym, z gniazdami karabinów maszynowych rozsianymi po całym stromym zboczu. Ostrzał z morza nie dał rady zneutralizować obrony tureckiej. Królewski Pułk Fizylierów Dublińskich i Królewski Pułk Fizylierów Munsterskich były pierwszymi, które zeszły na ląd ze statku *S.S. River Clyde* i z pierwszych 200 żołnierzy, 149 zostało zabitych na miejscu a 30 rannych. Dublińska liczyła 25 oficerów oraz 987 żołnierzy innych rang, ale udało się wylądować tylko jednemu oficerowi i 374 innym żołnierzom. W ciągu pierwszych 36 godzin walk było 637 ofiar.

Sprzymierzeńcy zdecydowali się na jeszcze jeden atak przeciwko Turkom i wybrali Zatokę Suvla, 25 mil na północ od Przylądka Helles. Pierwszą irlandzką jednostką ochotniczą rzuconą do walki była 10-ta Dywizja Irlandzka, w skład której wchodziły nowe bataliony pułków irlandzkich. W wyniku zamieszania administracyjnego, jej artyleria została wysłana do Francji a żołnierze przybyli na miejsce bez map i rozkazów. Dywizja nie walczyła jako jedna jednostka. Ciągle brakowało wody a

żołnierze, którym skończyła się amunicja musieli rzucać we wroga kamieniami. Co najmniej 3,411 żołnierzy służących w batalionach irlandzkich poległo lub zostało uznanych za zaginionych, z czego 569 z samego I Batalionu Królewskich Fizylierów Dublińskich.

ST JULIAN, Flandria, maj 1915 roku

Niedaleko St.Julien, podczas drugiej bitwy pod Ypres, II Pułk Królewskich Fizylierów Dublińskich został niemal starty z powierzchni ziemi zaledwie miesiąc po lądowaniu w Helles. 24 maja 1915 roku, o około 2.45 nad ranem Niemcy przypuścili atak gazowy. Batalion liczył 666 żołnierzy. Około 21.30 przy życiu pozostał tylko jeden oficer i 20 niższych rangą żołnierzy.

SALONIKI, październik 1915 roku

29 września 1915 roku, XX Dywizja Irlandzka licząca 2,454 żołnierzy wyruszyła z Gallipoli do Salonik by uczestniczyć w walkach na froncie bułgarskim. 3 października Królewscy Fizylierzy Dublińscy i Munsterscy byli na linii frontu, kiedy dostali rozkaz zajęcia wioski Jenikoj, która leży w dzisiejszej Macedonii. W ataku poległo, zostało rannych lub zaginionych 385 żołnierzy. Do dzisiejszego dnia stoi tam granitowy krzyż celtycki dla uczczenia pamięci 10-tej Dywizji Irlandzkiej. Dwa podobne stoją w Wytschaete we Flandrii i Guillemont we Francji.

1916

HULLUCH, kwiecień 1916 roku

16-ta Dywizja Irlandzka przybyła do Francji w grudniu 1915 roku i została przydzielona do sektora Loos. Żołnierze doświadczali wojny okopowej i odnosili straty podczas każdego ośmiodniowego okresu służby na linii frontu. Byli też w okopach w Hulluch, kiedy Niemcy przypuścili atak gazowy 27 kwietnia, 1916 roku. Z 1980 ofiar ataku, 570 zginęło a wielu rannych zmarło później z powodu chorób układu oddechowego. Niemcy wyłożyli transparenty naprzeciwko irlandzkich okopów informujące o wybuchu Powstania Wielkanocnego w Dublinie. Dywizja pozostała w Loos do sierpnia, kiedy to przeniesiono ją w okolice Somme. Straty Dywizji to 6,000, w tym 1496 zabitych.

POWSTANIE W DUBLINIE, kwiecień, 1916 roku

Wraz z rosnącą liczbą ofiar i nikłą perspektywą wczesnego zwycięstwa, Ochotnicy Irlandzcy kontynuowali szkolenie i przygotowywali się do odparcia próby rozbicia ich oddziałów. Prawdziwe oblicze wojny ukazywało się w długich listach poległych i rannych, co zwiększało też prawdopodobieństwo wprowadzenia przymusowego poboru do wojska.

Kiedy rozpoczynało się Powstanie 24 kwietnia w okolicach Dublina stacjonowało 5,000 żołnierzy. Dodatkowe 1000 żołnierzy zostało natychmiast wysłanych z Belfastu i dalsze kilka tysięcy z Anglii. IV, V i X Królewski Dubliński Pułk Fizylierów brał

udział w walkach, podobnie jak oficerowie i żołnierze, którzy przebywali na urloпах w okolicach Dublina.

Przyjęła się opinia, że Ochotnicy Irlandzcy walczyli odważnie i z honorem. Premier Asquith powiedział Izbie Gmin, że „walczyli z odwagą i nie uciekali się do gwałtu.” Cała seria egzekucji pomogła przechylić szalę poparcia nacjonalistycznego z Partii Parlamentarnej w stronę Sinn Fein.

RZEKA SOMME, lipiec – listopad 1916 roku

Podejmując próbę przełamania impasu wojny okopowej i złagodzenia presji na Verdun, 1 lipca siły brytyjskie i francuskie rozpoczęły wielką ofensywę. Począwszy od 24 czerwca pozycje niemieckie znajdujące się naprzeciwko 14 milowego sektora brytyjskiego zostały ostrzelane 1,7 miliona pocisków. Kiedy o 7.30 rano 100 000 żołnierzy wyszło z okopów i zaczęło iść w stronę ziemi niczyjej, nie spodziewano się żadnego oporu. Przy słonecznej pogodzie, żołnierze ustawieni w kilku szeregach oddalonych od siebie o 100 jardów, posuwali się naprzód krokiem marszowym. Przywitał ich grad kul, który w ten dzień spowodował 60 000 ofiar, z czego 20 000 zabitych.

36-tej Dywizji Ulsterskiej przydzielono cel, którego częścią był ogromny betonowy bunkier, w którym schronili się niemieccy żołnierze, Reduta Schwaben. Dywizja ta była jedną z nielicznych, którym udało się zająć wyznaczone cele, ale żołnierzom nie udało się utrzymać ich zbyt długo ze względu na błędy innych jednostek. Straty oszacowano na 5 500 ofiar, z czego 2 000 poległych. Prawie każda społeczność Ulster była dotknięta tą tragedią. Dywizja otrzymała cztery Krzyże Wiktorii.

Bataliony irlandzkie służące w innych dywizjach wzięły udział w ataku 1 lipca. I Pułk Królewskich Fizylierów Dublińskich, weterani Gallipoli, ruszył do akcji w sektorze sąsiadującym z 36-tą Dywizją. Straty Pułku to 147 żołnierzy, w tym 22 zabitych i 64 zaginionych. II Królewski Pułk Fizylierów Dublińskich był w drugiej fali ataków, włączając się do bitwy z 23 oficerami i 480 żołnierzami niższej rangi. Ofiarami padło 14 oficerów i 311 żołnierzy niższych rangą. Także I Królewski Pułk Irlandzkich Strzelców, I Królewski Pułk Fizylierów Irlandzkich, I i II Królewski Pułk Fizylierów z Inniskilling, II Królewski Pułk Irlandzki oraz 1-szy, 2-gi, 3-ci i 4-ty Batalion Irlandzki Fizylierów z Tyneside z Northumberland walczyły tego dnia.

Bitwa nad Sommą trwała całe lato bez znaczącego przełomu. 16-ta Dywizja Irlandzka zdobyła Guillemont 2 września oraz Ginchy 9 września. Porucznik Tom Kettle zginął a Porucznik John Howard z Leinster otrzymał Krzyż Wiktorii. Straty Dywizji to 4,314, w tym 1167 zabitych.

Szala zwycięstwa w bitwie przechyliła się w listopadzie, kiedy to X Królewski Pułk Fizylierów Dublińskich, przydzielony do 63-ciej Dywizji Morskiej, pomógł zdobyć Beaumont Hamel, jeden z celów pierwszego dnia walk. Pułk poniósł 50% strat.

WZGÓRZE MESSINES, czerwiec 1917 roku

16-ta Irlandzka i 36-ta Dywizja Ulsterska poszły w bój razem, za zadanie mając zajęcie belgijskiej wioski Wytschaete w świetnie zaplanowanym ataku na wzgórze Messines. Generał Plumer zamówił odpowiednio pomniejszony model wzgórza, by żołnierze mogli zobaczyć, co ich czeka. Zlecił też wykopanie tuneli pod niemieckimi pozycjami obronnymi w celu podłożenia ładunków wybuchowych. Na Messines spadło 3 miliony pocisków artyleryjskich w ciągu tygodnia. Ostrzał zelżał tuż przed zdetonowaniem przez Plumera 9 500 ton materiałów wybuchowych znajdującymi się w 19 tunelach pod pozycjami niemieckimi. Willie Redmond, członek Izby Gmin oraz jego brat John, przywódca Partii Irlandzkiej, zmarli w ataku w wyniku odniesionych ran.

PASSCHENDAELE, TRZECIA BITWA POD YPRES, lipiec 1917 roku

W lipcu 1917 roku 16-ta Irlandzka i 36-ta Dywizja zostały przeniesione do 5-tej Armii Generała Gougha. 31 lipca 36-ta Dywizja wzięła udział w początkowej fazie ataku ofensywy na silne niemieckie pozycje na wschód od Ypres. Rzęsisty deszcz, który padał nieustannie przez miesiąc, uczynił atak niemożliwym do przeprowadzenia. Niemniej jednak, 16 sierpnia obie dywizje irlandzkie ruszyły do ataku niedaleko Langemarck. 65% składu osobowego jednostek wiodących poległo przed atakiem z powodu silnego, niemieckiego ostrzału artyleryjskiego. W 36-tej Ulsterskiej było 3,585 ofiar a w 16-tej Irlandzkiej 4,231. Zginął również ojciec Willie Doyle, mistrz ceremonii, kapelan VIII Pułku Dublińskiego.

W listopadzie 16-ta Dywizja Irlandzka operowała niedaleko Arras a 36-ta Dywizja Ulsterska koło Cambrai. We wrześniu 10-ta Dywizja Irlandzka została przeniesiona do Egiptu.

1918

SOMMA 1918 roku – OSTATNIE 100 DNI

Długo oczekiwana ofensywa niemiecka rozpoczęła się 21 marca, w której to wyniku udało się Niemcom zmusić linie brytyjskie do odwrotu prawie po Amiens. 16-ta i 26-ta Dywizja wzięły na siebie pełne brzemienie ataku i w efekcie zostały praktycznie doszczętnie zniszczone. W 16-tej Dywizji było 6,435 ofiar a w 36-tej 6,109. 1/3 z tego to polegli.

Bataliony 10-tej i 16-tej Dywizji zostały połączone i stały się częścią innych dywizji walczących na froncie zachodnim. Na przykład I Pułk Dubliński został włączony do 29-tej Dywizji a II i VII Pułk zostały częścią 31-szej Dywizji. 36-ta Dywizja pozostała Ulsterską tylko z nazwy, gdyż poległych zastąpili angielscy poborowi. Bataliony Irlandzkie wzięły udział w ofensywach, które wypchnęły Niemców z terytoriów zajętych podczas czterech lat wojny. 16 sierpnia II Dublińska wzięła udział w walkach niedaleko Le Cateau ponosząc 44% strat w ciągu pierwszych dwu dni. To właśnie tam po raz pierwszy w tej wojnie brali udział w walkach w sierpniu 1914 roku. I Wojna Światowa skończyła się w przeciągu miesiąca.

SKUTKI WOJNY

Kiedy żołnierze wracali do domów odnajdowali zupełnie odmieniony klimat polityczny. Wybory w grudniu 1918 roku zakończyły się wyraźnym poparciem dla Sinn Fein, poza okręgami tradycyjnie unionistycznymi. W prowincjach południowych ofiary poniesione w wojnie znalazły się na drugim planie, podczas gdy straty poniesione nad Sommą stały się częścią dziedzictwa nowej Irlandii Północnej.

Niektórzy byli żołnierze wstąpili do IRA, tak jak na przykład Emmet Dalton, który służył z Tomem Kettle. Historia zapamiętała go jako żołnierza, dla którego nie było problemem walczyć dla Irlandii u boku Brytyjczyków i walczyć dla Irlandii przeciwko Brytyjczykom. Inni wstępowali do nowo tworzonej armii irlandzkiej.

W dniu 12 czerwca 1922 roku jednostki, które zostały stworzone w nowej, niepodległej Irlandii zostały rozwiązane. Były to:

Królewski Pułk Irlandzki

Strażnicy z Connaught

Pułk Księcia Walii z Leinster

Królewski Pułk Fizylierów Munsterskich

Królewski Pułk Fizylierów Dublińskich

Proporce zostały przyjęte przez króla i złożone w zamku w Windsorze, gdzie są do dnia dzisiejszego.

STATYSTYKA

Nie ma zgody, co do ostatecznej liczby żołnierzy irlandzkich, którzy służyli w armii brytyjskiej i marynarce wojennej w I Wojnie Światowej. Profesor Keith Jeffrey podaje liczbę 210 000 żołnierzy. Istnieje natomiast zgoda, co do liczby poległych – co najmniej 35 000 żołnierzy straciło życie, choć National War Memorial podaje liczbę 49 400.

Około 140 000 ochotników w Irlandii wstąpiło do armii w czasie wojny. Warto zauważyć wzrost liczby ochotników w roku 1918.

Okres	Liczba rekrutów
sierpień 1914 – luty 1915	50,107
luty 1915 – sierpień 1915	25,235
sierpień 1915 – luty 1916	19,801
luty 1916 – sierpień 1915	9,323
sierpień 1916 – luty 1917	8,178
luty 1917 – sierpień 1915	5,607

Okres	Liczba rekrutów
sierpień 1917 – luty 1918	6,550
luty 1918 – sierpień 1915	5,812
sierpień 1918 – listopad 1918 (3 miesiące)	9,843

W pierwszym roku liczba rekrutów przekroczyła całą liczbę rekrutów w pozostałych trzech latach wojny. Wraz z trwaniem wojny polegli i ranni Irlandczycy byli zastępowani rekrutami ze Zjednoczonego Królestwa. Na przykład, odsetek żołnierzy niepochozących z Irlandii w I Pułku Królewskich Strzelców Irlandzkich, stacjonującym w Antrim i Down, w roku 1916 wynosił 23%. Rok później było to już aż 52%.

Jak wspomniano wcześniej, żołnierze irlandzcy służyli także w innych siłach.

Okręgi poborowe do Irlandzkich Pułków Piechoty i Kawalerii w roku 1914

Nazwa pułku	Okręg poborowy	Baza
XVIII Królewski Pułk Piechoty Irlandzkiej	Tipperary, Wexford Waterford, Kilkenny	Clonmel
Królewski Pułk Fizylierów Munsterskich	Cork, Kerry, Limerick, Clare	Tralee
Strażnicy z Connaught	Galway, Sligo, Mayo, Roscommon, Leitrim	Renmore
Fizylierzy z Inniskilling	Omagh, Fermanagh, Donegal, Derry	
Królewski Pułk Strzelców Irlandzkich	Belfast, Down, Antrim, Tyrone	Belfast
Królewski Pułk Fizylierów Irlandzkich	Monaghan, Armagh, Cavan	Armagh
Pułk z Leinster	Offaly, Meath, Louth, Laois	Birr
Królewski Pułk Fizylierów Dublińskich	Dublin, Kildare, Wicklow, Carlow	Naas
Irlandzcy Strażnicy	cała Irlandia	Chelsea Barracks Londyn.
24-ty, 25-ty, 26-ty, 27-y Batalion z Tyneside Pułku Fizylierów z Northumberland	Newcastle	Alnwick Camp
Królewski Pułk Strzelców Irlandzkich	Londyn, Chelsea	Duke of York Barracks
Królewski Pułk Liverpoolski	Liverpool	Seaforth Barracks
Głównie irlandzki jedynie z nazwy IV Pułk Królewskich Dragonów Irlandzkich,		

V Pułk Królewskich Lansjerów Irlandzkich, VI Pułk Dragonów z Inniskilling, VIII Pułk Królewskich Huzarów Irlandzkich		
Konna Południowej Irlandii	Południowa Irlandia	Clonmel
Konna Północnej Irlandii	Belfast, Down, Antrim, Tyrone, Cavan, Derry, Donegal, Armagh, Monaghan	Belfast